

Arrest

nr. 308 686 van 21 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker (V. P. G. A.) en verzoekster (R. U. A. V.) die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 augustus 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 augustus 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt op 25 november 2022. Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 26 oktober 2023.

1.3. Op 27 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 28 december 2023 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van V. P. G. A. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1981 in Chiriguana (Departement El Cesar). U deed er middelbare studies en werd elektricien. U heeft twee dochters en een zoon uit vorige relaties. Uw oudste dochter en uw zoon wonen bij hun moeder in Baranquilla. Uw jongste dochter is bij haar moeder in Chiriguana. In 2017 leerde u uw huidige partner R. (...) U. (...) A. (...) V. (...) (CGVS (...)) kennen. Jullie woonden samen in Medellin (Antioquia). Uw partner werkte in grootkeukens, zelf kwam u aan de kost als elektricien.

Via een voormalige collega C. (...) H. (...) bekam u een opdracht in San Perucho (Andes, Antioquia). U moest daar elektriciteitswerken uitvoeren in de gemeentenzaal. Deze opdracht nam een aanvang op 30 oktober 2021 en zou duren tot 26 december 2021. U verbleef al die tijd in San Perucho, in het huis van een familielid van C. (...) H. (...). Voor de Kerst vierde de lokale gemeenschap de novenen in de gemeentenzaal. U en uw partner waren daar op 23 december 2021 uitgenodigd en woonden de viering bij. Op een gegeven moment vielen gewapende leden van de Clan del Golfo de zaal binnen en vuurden schoten af op de lokale leider G. (...) O. (...) R. (...). De man overleed. Jullie waren danig onder de indruk en waren zeer angstig. De volgende dag keerden jullie terug naar Medellin.

Drie dagen later werd u opgebeld door de politie van Medellin. Ze vroegen u of u een getuigenis wou afleggen over de gebeurtenissen in San Perucho. U zei dat u teveel schrik had voor de Clan del Golfo en weigerde dit. Enkele dagen later kreeg u een telefonische oproep, en kreeg u te horen dat u zeker niet mocht getuigen van hetgeen u in San Perucho had gezien. Kort daarna ontving u ook tekstberichten en werden jullie op straat aangesproken door personen waarvan er één gewapend was. Telkens werd u opgedragen geen verklaringen af te leggen bij de autoriteiten. Mochten jullie niet gehoorzamen, dan zouden jullie eindigen zoals G. (...) O. (...) R. (...). Begin januari 2021 vluchtten jullie van Medellin naar Paipa, de regio vanwaar A. (...) afkomstig is. Jullie zouden daar zes maanden blijven. De eerste maand leek alles rustig, echter werd jullie aanwezigheid daar ontdekt door de Clan del Golfo. Opnieuw kregen jullie te maken met dreigtelefoontjes en tekstberichten. Dit gebeurde dagelijks. Twee of drie keer per maand werden jullie ook aangesproken door mannen op moto's. Telkens opnieuw werd er gezegd dat jullie niet mochten praten over de moord op G. (...) O. (...) R. (...). Hoewel jullie op drie verschillende locaties in Paipa woonden en er een ondergedoken bestaan leefden, bleek de situatie ook daar onhoudbaar. Jullie gingen vervolgens nog naar uw eigen regio Chiriguana, maar zouden daar slechts vijf dagen vertoeven alvorens Colombia te verlaten. Ook daar waren jullie niet veilig.

Na aanvang van de bedreigingen eind 2021 hadden jullie al snel het plan opgevat om Colombia te verlaten. Jullie zorgden voor paspoorten en uw vader verkocht een stuk grond waarmee jullie vliegtuigtickets naar België konden bekostigen. Een tussenpersoon boekte de tickets in een reisbureau. Jullie daadwerkelijke vertrek uit Colombia liet al bij al geruime tijd op zich wachten, mede door de toestand van onveiligheid in het land.

De beslissing om weg te gaan uit Colombia werd ook ingegeven door het feit dat jullie geenszins konden rekenen op de steun en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. De diensten verklaarden zich telkens onbevoegd en wezen u door. Na een klacht bij de ombudsman van Paipa konden jullie uiteindelijk toch klacht neerleggen bij de Fiscalia in Chiriguana. Dit gebeurde enkele dagen voor jullie vertrek uit het land.

Op 19 augustus 2022 namen u en uw partner het vliegtuig naar Cancun (Mexico) en vervolgens naar België. Op 22 augustus 2022 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie relaas werden volgende stukken neergelegd: uw paspoort, een bewijs van wettelijke samenwoning, de akte die aantoont dat uw vader een stuk grond verkocht, een certificaat van uw werkgever C. (...) A. (...), jullie vliegtuigtickets, enkele bedreigingen die jullie via whatsapp ontvangen hebben, een bevestiging van de ombudsman van Paipa van het feit dat jullie zich slachtoffer verklaarden, de klacht die jullie indienden bij de autoriteiten in Chiriguana, een bevestiging van de registratie van deze klacht, enkele e-mails van jullie advocaat in Colombia die de zaak verder opvolgt, een internetartikel over de moord op G. (...) O. (...) R. (...), internetartikels over de veiligheidssituatie in Colombia, een usb-stick met daarop drie audiofragmenten die moeten bevestigen dat de Colombiaanse autoriteiten jullie alle hulp weigerden.

Uw partner A. (...) legde eveneens haar paspoort voor, alsook meerdere documenten die aantonen dat zij in Colombia en in België medische zorgen kreeg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Clan del Golfo.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u het niet aannemelijk maakt dat u effectief in San Perucho was toen G. (...) O. (...) R. (...) daar op 23 december 2021 werd vermoord. U zegt dat u al op 30 oktober in San Perucho aan de slag ging, voor werken in de gemeentesaal. U zou in november en december in het huis van een familielid van uw opdrachtgever hebben gewoond. Al die tijd zou uw partner bij u zijn geweest (CGVS, p.6). Uw verklaringen hieromtrent zijn evenwel in strijd met hetgeen uw partner heeft beweerd. Volgens haar begon u pas begin december te werken in San Perucho, dus een maand later. Zelf zou zij slechts negen dagen (de duur van de novenen) in dit gehucht hebben doorgebracht (CGVS, partner, p.5). Als het CGVS haar attent maakt op deze uiteenlopende verklaringen, zegt uw partner dat u in november elders werkte (CGVS, partner, p.9), hoewel uw eigen relaas hieromtrent toch duidelijk leek (CGVS, p.6). U gaf later tijdens uw onderhoud nog eens aan dat u twee maanden in die zaal werkte (CGVS, p.11). Bovendien liet u duidelijk verstaan dat A. (...) gedurende al die tijd bij u was (CGVS, p.6). Dat jullie over dergelijke zaken tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet een eerste maal afbreuk aan uw beweerde verblijf in San Perucho.

U beweert voorts dat u gedurende twee maanden de gemeentesaal diende te renoveren, meer bepaald was u verantwoordelijk voor de elektriciteitsinstallatie in deze zaal. U zegt dat deze als de zaal van G. (...) O. (...) R. (...) kon worden beschouwd. U noemt San Perucho ook "zijn gehucht, gemeente" (CGVS, p.10). Hoewel u enkele maanden renovatiewerken uitvoerde in de zaal die van groot belang bleek voor het sociaal werk van deze man, blijkt u nauwelijks iets over deze G. (...) O. (...) te weten. U zegt dat hij de gemeenschap hielp, al lijkt u niet goed te weten hoe hij dat deed. U verklaart dat hij zich inzette voor wegenwerken en hij streefde naar een betere kwaliteit van de wegen (CGVS, p.10). Als het CGVS opmerkt dat dit wellicht niet is waarom hij werd vermoord, stelt u dat hij ook corruptiezaken aan het licht bracht (CGVS, p.10). Echter weet u daar niets over (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat u twee maanden in "zijn zaal" zou hebben gewerkt, maar niet meer zou weten over het sociaal leiderschap van G. (...) O. (...). Als het CGVS u voorts vraagt of er in de periode dat u daar was bepaalde gemeenschapsactiviteiten werden georganiseerd, antwoordt u dat u zich dat niet kan herinneren (CGVS, p.12), namen van andere personen die bij dit sociaal werk betrokken waren zijn u al eveneens volledig onbekend (CGVS, p.10). U argumenteert dat u geen contact had met die mensen, ook met G. (...) O. (...) zelf had u nooit een gesprek (CGVS, p.10). Dat u twee maanden in deze zaal zou hebben gewerkt maar nooit zou hebben gecommuniceerd met zij die deze gebruikten voor hun gemeenschapswerk, is toch wel zeer merkwaardig. Dit doet opnieuw ten zeerste twifelen aan uw zogezegde verblijf in San Perucho.

Jullie verklaringen over het incident op 23 december 2021 blijken bovendien bijzonder vaag. Gevraagd hoeveel personen van de Clan del Golfo de zaal binnenvielen, zegt u dat niet te weten. Ook als u gevraagd wordt naar een schatting van het aantal personen kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.9). De informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, geeft aan dat de Colombiaanse autoriteiten uitgaan van vier daders. Het is opmerkelijk dat u niet eens de berichtgeving hierover lijkt te hebben opgevolgd. Uit de info blijkt voorts dat de aanslag omstreeks 19u20 gebeurde. U kan maar moeilijk inschatten rond welk uur de bijeenkomst werd verstoord en G. (...) O. (...) werd neergeschoten: u meent dat dit tussen acht en tien uur 's avonds gebeurde (CGVS, p.9), wat toch wel zeer vaag (en onjuist) is. Uw verklaringen over wat er zich later die avond zou hebben afgespeeld, overtuigen evenmin. U stelt dat de politie ter plaatse kwam maar meent dat er op dat moment geen getuigen werden verhoord (CGVS, p.11). Dat de politie geen van de talrijke aanwezigen zou vragen wat er gebeurd was, is niet geloofwaardig. Of de politie die getuigen later wél heeft ondervraagd, is u overigens niet bekend: "Ik vermoed van wel. Lokale mensen van daar. Ik neem aan dat die verklaringen hebben afg e l e g d" (CGVS, p.12). Ook op de vraag of de autoriteiten na de moord een grondig onderzoek voerden in San Perucho, antwoordt u slechts: "Ik vermoed van wel" (CGVS, p.13). Dat u dit niet verder heeft opgevolgd, ook niet via uw contacten in San Perucho (zoals de familie van uw werkgever in wiens huis u verbleef), doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijft het geheel onduidelijk waarom zowel de politie als de Clan del Golfo zouden hebben gemeend dat jullie in deze belangrijke getuigen zouden kunnen zijn. De politie van Medellín zou u drie dagen na de moord hebben opgebeld met de vraag een getuigenis af te leggen. Hoe de politie wist dat jullie in San Perucho waren op het moment van de feiten en wie hen uw contactgegevens bezorgde, zegt u niet te weten. U vermoedt dat uw opdrachtgever C. (...) A. (...) deze informatie doorgaf aan de politie, maar u heeft het hem nooit gevraagd (CGVS, p.12). Het is u voorts onduidelijk waarom de politie u in deze wou horen. Immers gaf u zelf aan dat er veel getuigen waren van het voorval en blijft het volstrekt onduidelijk welke meerwaarde uw getuigenis kon hebben gehad. U oppert dat men u misschien wou ondervragen omdat u niet van San Perucho bent en jullie daar "onbekende mensen" waren. "Misschien wilden ze ons mee beschuldigen", zo stelt u nog (CGVS, p.12). Echter valt dit moeilijk te rijmen met het feit dat u het verzoek van de politie afwees, en in de vele maanden die volgden niets meer hoorde van de politie of van het gevoerde onderzoek.

Evenmin geloofwaardig is dat de moordenaars van G. (...) O. (...) zouden hebben gevreesd dat u tegen hen zou getuigen. Vooreerst lieten zij blijkbaar niets aan het toeval over: volgens u droegen zij bivakmutsen toen ze G. (...) O. (...) vermoordden (CGVS, p.9). Toen zij schoten, gingen jullie plat op de grond liggen (CGVS, p.9). U kreeg niet eens de kans om te zien hoeveel gewapende mannen binnenvielen (zie supra) en alles ging bijzonder snel, aldus uw partner (CGVS, partner, p.5). U bevestigt voorts dat er nog geen aanhoudingen zijn gebeurd in deze zaak (CGVS, p.13), uw partner haalt aan dat het onderzoek naar de feiten geen meter is opgeschoten (CGVS, partner, p.10). Dit lijkt toch aan te tonen dat de politie, ondanks het gegeven dat er veel getuigen waren van deze moord, volledig in het duister tast. Gezien de koelbloedigheid en het professionalisme waarmee dit alles kennelijk gebeurde, kan niet worden ingezien waarom men dan zoveel zou investeren in het verhinderen van mogelijke getuigenissen. Bovendien waren er veel aanwezigen op het moment van de moord, en is het niet geloofwaardig dat de Clan del Golfo de identiteit van u en al deze mensen zou kennen, laat staan dat zij al deze personen zou volgen en bedreigen.

Of de bende ook andere getuigen van de moord viseerde, is overigens opnieuw een vraag waar u geen antwoord op heeft (CGVS, p.13). Dit verwondert ten zeerste. Een eenvoudige vraag gericht aan uw vriend Carlos of aan eender wie u leerde kennen in San Perucho zou dit duidelijk hebben gemaakt. Dat u weliswaar na de moord nog contact zou hebben gehad met Carlos maar “daarover” niet heeft gesproken (CGVS, p.13), valt niet uit te leggen. U heeft bovendien zelf niet het minste idee waarom u en uw partner, al dan niet als enige getuigen van de moord, in deze geïsoleerd werden: “Ikzelf weet ook niet waarom die heren me hebben meegesleurd in die zaak. Ik weet niet waarom ik erbij betrokken geraakte, waarom ze mijn leven ten gronde hebben gericht”, is wat u daar over zegt (CGVS, p.13).

Bovenal verwondert het dat u dagelijks zou zijn bedreigd en gevraagd niet te getuigen, terwijl u al bij uw eerste contact met de politie aangaf geen verklaring te willen afleggen. In de maanden die volgden, ondernam u bovendien geen acties waaruit de Clan del Golfo had kunnen afleiden dat u zulks wél van plan was. Dat men u dan voortdurend zou zijn blijven bedreigen, is geenszins aannemelijk, temeer de Clan hiermee onnodige risico's nam. Immers zouden de aanhoudende problemen er toe kunnen hebben geleid dat u wel degelijk naar de autoriteiten zou stappen, hetgeen u uiteindelijk toch en ook nog kort voor uw vertrek uit Colombia zou hebben gepoogd/ gedaan (CGVS, p.13). Dat u op die manier het onderzoek naar deze moord mogelijks alsnog nieuw leven inblies, kan toch niet de bedoeling van de Clan del Golfo zijn geweest.

Ook al merkwaardig is dat jullie uiteenlopende verklaringen afleggen over de duur van jullie verblijf in Chiriguana, de plaats waar jullie zouden hebben gewoond alvorens Colombia te verlaten. Hoewel u bij de DVZ enkele keren liet noteren dat jullie van Paipa naar Chiriguana verhuisden en daar nog twee maanden woonden (verklaring DVZ, vraag 10, vragenlijst, vraag 3.5), wenst u dit bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS te corrigeren: u zou niet twee maanden maar slechts vijf dagen in Chiriguana zijn geweest. Dat u zich vergiste omdat u “de kluts kwijt” was (CGVS, p.2), kan niet echt overtuigen. Ook uw vrouw was onduidelijk over de duur van jullie verblijf in Chiriguana: bij de DVZ zei ze dat jullie er “ongeveer twintig dagen” waren (verklaring DVZ partner, vraag 10), nu heeft ze het over “enkele dagen” (CGVS, partner, p.3). Dat jullie schattingen variëren van enkele dagen tot twee maanden, doet opnieuw vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie relaas. Mochten jullie daadwerkelijk in angst hebben geleefd in die periode, dan zouden er wellicht geen dusdanige misvattingen bestaan over de duur van jullie verblijf in Chiriguana.

Voorts dient te worden opgemerkt dat jullie allerminst gehaast leken om het land te verlaten. Hoewel de eerste bedreigingen al van rond de jaarwisseling zouden dateren, namen jullie pas in augustus 2022 het vliegtuig naar België. Dit is opmerkelijk, temeer jullie al die maanden nooit buiten kwamen en ondergedoken leefden op diverse locaties (CGVS, partner, p.6, 7), maar ondanks deze maatregelen alsnog “voortdurend” via de telefoon, tekstberichten en rechtstreekse confrontaties met de dood bedreigd werden (CGVS, partner, p.6, 7) (CGVS, p.19). U argumenteert dat financiële beslommeringen jullie ervan weerhielden om Colombia eerder te verlaten. Zo zou uw vader een stuk grond hebben verkocht teneinde jullie vliegtuigtickets (die 15 miljoen pesos of 3500 euro zouden hebben gekost) te financieren, een verkoopproces dat lange tijd zou hebben aangesleept (CGVS, p.6). Dat jullie, die in dergelijke precaire situatie zouden hebben verkeerd, geen andere mogelijkheid hadden om de nodige fondsen te verwerven, kan maar moeilijk worden aangenomen. Bovendien zou de verkoop van de grond in juni zijn voltooid en werden de tickets in diezelfde maand nog gekocht (CGVS, p.4). Echter stelt het CGVS vast dat jullie ook toen nog draalden en een vlucht uit het land nog minstens anderhalve maand uitstelden. U beweert nog dat ook de algemene veiligheidssituatie een sneller vertrek in de weg stond. De aanwezigheid en de activiteiten van de Clan del Golfo en de guerrillabewegingen zouden hebben gemaakt dat het te gevaarlijk was om te vertrekken uit het land (CGVS, p.19). Echter brengt u geen informatie aan waaruit zou blijken dat de situatie van die aard was dat Colombiaanse burgers zich niet langer konden verplaatsen. U beperkt zich louter tot enkele internetartikels waarin sprake is van gewelddadige incidenten die aan de Clan del Golfo worden toegeschreven.

Ook de andere door u neergelegde stukken kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Jullie paspoorten bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. Ook het feit dat u en A. (...) sedert enige tijd wettelijk samenwoonden (zie de akte) wordt niet betwist. De verkoopakte toont louter aan dat uw vader in de eerste helft van 2022 een stuk grond te gelde maakte. De vliegtuigtickets bevestigen dan weer

dat jullie op 19 augustus 2022 een vlucht naar Cancun namen (van waaruit jullie verder reisden naar België). Ook dit kan worden aangenomen.

De bevestiging van uw werkgever C. (...) A. (...), als zou u van 31 oktober 2021 tot 26 december 2021 voor hem hebben gewerkt, kan niet als een betrouwbaar document worden beschouwd. Immers is uit bovenstaande argumentatie gebleken dat er twijfels rijzen bij uw beweerde verblijf en activiteiten in San Perucho. Het artikel over de moord op G. (...) O. (...) bevestigt zijn gewelddadige dood, niet dat jullie daar getuige van waren en vervolgens door de Clan del Golfo werden geïdoleerd. De bedreigingen die u via Whatsapp ontving overtuigen evenmin. Het betreft slechts enkele vage berichten die door twee nummers gestuurd werden. In een eerste bericht wordt gesproken over een betaling die u niet zou hebben gedaan. Dat jullie geld moesten betalen, hebben jullie op geen enkel moment vermeld. Verder beweert u dat jullie dagelijks dergelijke bedreigingen zouden hebben ontvangen, maar valt het op dat u slechts enkele ervan neerlegt; dat de telefoon waarop deze stonden stuk ging, en dat de overige berichten werden toegevoegd aan het dossier dat jullie op 17 augustus 2022 lieten openen bij het parket, kan hierbij niet overtuigen. Bovendien kan eender wie dergelijk profiel op Whatsapp aanmaken en kunnen dergelijke zaken op eenvoudige wijze worden geënceneerd. Met het e-mailverkeer tussen u en L. (...) H. (...) V. (...) P. (...), die zegt uw advocaat te zijn, wil u aantonen dat deze persoon in jullie afwezigheid de zaak verder opvolgt en jullie belangen behartigt. Behalve dat er weinig schot in de zaak zit, heeft deze persoon niets te melden. Er kan worden opgemerkt dat dergelijke e-mails geen objectieve waarde hebben. Ook een emailadres kan makkelijk worden aangemaakt, er is geen enkele garantie dat deze man inderdaad jullie advocaat is. De timing van bericht, namelijk 19 oktober 2023 (kort voor het onderhoud bij het CGVS) om te melden dat jullie zaak (al) sinds mei 2023 in behandeling is bij het parket, geeft deze e-mail overigens ook al een zeer gesolliciteerd karakter. Het document betreffende een registratie als slachtoffer op 10 augustus 2022 bevat geen naam, noch een concrete klacht. Het belang van dit stuk is dan ook zeer relatief. De klacht die op 17 augustus 2022 (door uw partner) bij de Fiscalía werd neergelegd, kan de appreciatie van het CGVS ook niet ombuigen. Deze klacht, die volgens u onvolledig zou zijn omdat de Colombiaanse autoriteiten u de rest van het dossier weigeren over te maken, maakt bovendien eerder gewag van een afpersingszaak: volgens dit document werd de persoon die aangifte deed vijf maal per sms gevraagd een som van 800 000 pesos te betalen. Als het CGVS u en uw partner confronteert met de vaststelling dat dit over een andere zaak lijkt te gaan dan het relaas dat jullie brachten, konden jullie hier geen verklaring voor bieden. U zegt niet te weten waarom de procureur melding maakt van een afpersingssom van 800 000 pesos, u verklaart ook niet te denken dat u daar iets zei over dergelijke geldsom (CGVS, p.17). Ook uw partner zegt dat zij de opmerkelijke inhoud van de door jullie neergelegde klacht niet kan verklaren (CGVS, partner, p.9). De vaststelling dat de inhoud van de klacht flagrant in strijd is met jullie relaas, toont andermaal het zeer relatieve karakter van jullie beweerde vrees aan. De drie audiofragmenten zijn evenmin bewijskrachtig. Het is volstrekt onduidelijk met wie u daar communiceert, dat dit overheidsbeambten zijn kan ten eerste worden betwijfeld. Bovendien wijst het CGVS op het toch wel merkwaardige gegeven dat u dergelijke gesprekken zou opnemen. Het lijkt er dus veeleer op dat u hiermee bewijsmateriaal heeft willen creëren om uw verhaal kracht bij te zetten.

Op 21 november 2023 werden nog "interviewcorrecties" aan het CGVS overgemaakt, waarbij enkele zaken betreffende uw studies en werk worden verduidelijkt en gepreciseerd. Deze wijzigingen zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie zouden kunnen ombuigen. Wat betreft de correctie dat u pas in december 2021 in San Perucho bent beginnen werken, merkt het CGVS bovendien op dat u hiermee de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van uzelf en uw partner (zie supra) tracht op te heffen. Echter werd hierboven al aangetoond dat uw verklaringen hieromtrent niet voor interpretatie vatbaar waren en u duidelijk aangaf al een maand eerder in San Perucho aan de slag te zijn gegaan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de Clan del Golfo geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Het CGVS stelt voorts vast dat jullie melding maken van medische klachten waarmee uw partner te kampen heeft. U geeft aan dat zij in het verleden kreeg af te rekenen met baarmoederhalskanker, en dat de gebeurtenissen in Colombia ertoe leidden dat haar behandeling werd afgebroken. U stelt dat zij nu met spoed een ingreep dient te ondergaan (CGVS, p.20), uw partner bevestigde dat een ingreep gepland stond op 21 november (CGVS, partner, p.2). Zij legt ook attesten neer die een medische problematiek dienen te staven. Het meest recente werd afgeleverd na een consultatie d.d. 28 september 2023 en vermeldt "aanhoudende buikpijn" en "chronische onderbuiklast", alsook bevat het attest een doorverwijzing naar het UZ Leuven voor een evaluatie tot noodzaak van ingreep. Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw vrouw, merkt het CGVS op dat men voor een beoordeling van medische elementen, en waarvan u meent dat ze in hoofdte van uw vrouw een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister of zijn gemachtigde. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president G. (...) Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia.veiligheidssituatie20231120.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202212EUAACOIReportColombiaCountryfocus.pdf> blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van R. U. A. V. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 in Paipa (Departement Boyaca). U heeft hogere studies gedaan. U heeft twee zonen, geboren in 2008 en 2011. Zij verblijven op dit moment bij hun vader. In 2017 leerde u uw huidige partner V. (...) P. (...) G. (...) A. (...) (CGVS (...)) kennen. Jullie woonden samen in Medellin (Antioquia). U werkte als kokkin bij een bedrijf. Uw partner was elektricien.

(...)

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, alsook medische documenten in verband met de gezondheidsklachten die u ondervindt.

Uw partner legde ook volgende stukken neer: zijn paspoort, een bewijs van wettelijke samenwoning, de akte die aantoonde dat uw schoonvader een stuk grond verkocht, een certificaat C. (...) A. (...), de werkgever van uw partner, jullie vliegtuigtickets, enkele bedreigingen die jullie via whatsapp ontvangen hebben, een bevestiging van de ombudsman van Paipa van het feit dat jullie zich slachtoffer verklaarden, de klacht die jullie indienden bij de autoriteiten in Chiriguana, een bevestiging van de registratie van deze klacht, enkele e-mails van jullie advocaat in Colombia die de zaak verder opvolgt, een internetartikel over de moord op G. (...) O. (...) R. (...), internetartikels over de veiligheidssituatie in Colombia, een usb-stick met daarop drie audiofragmenten die moeten bevestigen dat de Colombiaanse autoriteiten jullie alle hulp weigerden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u gezondheidsklachten heeft. Deze problematiek, waarvoor u in behandeling bent en een ingreep dient te ondergaan, maakt ook dat u vaak naar het toilet moet. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, gaf het CGVS u de kans het onderhoud op eender welk moment te onderbreken voor een toiletbezoek, een mogelijkheid waarvan u één keer gebruik maakte (CGVS, p.8). Verder is het gehoor in goede omstandigheden verlopen. U gaf aan in staat te zijn het persoonlijk onderhoud aan te vatten (CGVS, p.2) en tijdens de verklaringen die u daarna aflegde gaf u op geen enkel moment aan dat uw medische klachten uw deelname aan de procedure verder bemoeilijkten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen is voorts gebleken dat u uw relaas baseert op de asielmotieven die door uw partner V. (...) P. (...) G. (...) A. (...) werden ingeroepen. In zijn dossier werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft het feitenrelaas en de elementen op basis waarvan verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar hetgeen beschreven onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1 (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker heeft omwille van tegenstrijdige verklaringen met verzoekster niet aannemelijk kunnen maken dat hij in San Perucho verbleef op het moment dat G. O. R. – een sociale leider en de opdrachtgever van de renovatiewerken die verzoeker moest uitvoeren – op 23 december 2021 werd vermoord;

(ii) hoewel verzoeker verantwoordelijk was voor renovatiewerken in een zaal die van groot belang was voor het sociaal werk van G. O. R., heeft hij nooit met deze man gesproken en weet hij nauwelijks iets over hem wat onaannemelijk is nu hij er twee maanden zou hebben gewerkt. Voorts kan hij zich niet herinneren of er daar gemeenschapsactiviteiten werden georganiseerd en kent hij geen andere namen die bij dit sociaal werk betrokken waren;

(iii) de verklaringen van verzoekende partijen over het incident op 23 december 2021 blijken bijzonder vaag nu ze geen schatting kunnen geven over het aantal personen van de Clan del Golfo die binnenvielen, hoe laat de bijeenkomst ongeveer werd verstoord en G.O.R werd neergeschoten en zij niet eens de berichtgeving

hierover hebben opgevolgd. De verklaringen over wat zich later die avond zou hebben afgespeeld overtuigen evenmin nu het merkwaardig is dat verzoeker nauwelijks op de hoogte is van het feit wanneer de getuigen werden ondervraagd of van het onderzoek dat verder werd gevoerd door de autoriteiten;

(iv) het blijft onduidelijk waarom zowel de politie als de Clan del Golfo verzoekende partijen als belangrijke getuigen zagen;

(v) het is ongeloofwaardig dat de moordenaars van G. O. R. zouden hebben gevreesd dat verzoeker tegen hen zou getuigen gezien de koelbloedigheid en het professionalisme waarmee de aanval zou zijn gebeurd en aldus niet kan worden ingezien waarom men zoveel zou investeren in het verhinderen van mogelijke getuigenissen. Bovendien waren er veel mensen aanwezig en is het niet geloofwaardig dat de clan de identiteit van alle mensen zou kennen, volgen of laat staan bedreigen;

(vi) verzoeker heeft geen kennis over het feit of er andere getuigen van de moord werden geviseerd en weet niet waarom de clan hen als enige op het oog had;

(vii) het is merkwaardig dat verzoeker dagelijks zou zijn bedreigd en gevraagd niet te getuigen nu hij reeds bij zijn eerste contact met de politie geen verklaring wilde afleggen;

(viii) verzoekende partijen leggen uiteenlopende verklaringen af over de duur van hun verblijf in Chiriguana, de plaats waar ze zouden hebben gewoond alvorens Colombia te hebben verlaten;

(ix) verzoekende partijen leken allerm minst gehaast om het land te verlaten nu de eerste bedreigingen rond de jaarwisseling zouden dateren en zij pas in augustus 2022 het vliegtuig namen naar België en beperken zich inzake de redenen hiervoor louter tot tegenstrijdige en blote beweringen;

(x) de andere neergelegde stukken kunnen hun geloofwaardigheid niet herstellen: (a) de paspoorten, akte van wettelijke samenwoning, de verkoopakte en de vliegtickets staan niet ter discussie; (b) de bevestiging van verzoekers werkgever dat hij van 31/10/2021 – 26/12/2021 voor hem zou hebben gewerkt kan niet als een betrouwbaar document worden beschouwd aangezien er twijfels zijn bij het beweerde verblijf en activiteiten in San Perucho; (c) het artikel over de moord op G. O. R. bevestigt zijn dood maar niet dat verzoekende partijen er getuigen van waren en daarna door de Clan del Golfo werden geviseerd; (d) de bedreigingen via Whatsapp zijn slechts vage berichten die niet kunnen overtuigen en kunnen worden geënceneerd; (e) het mailverkeer tussen verzoeker en zijn advocaat L. H. V. P. heeft geen objectieve waarde aangezien dit makkelijk kan worden geënceneerd en er geen garantie is dat deze man werkelijk de advocaat is van verzoekende partijen. Bovendien vertoont de e-mail van 19/10/2023, kort voor het onderhoud op het CGVS dat de zaak in behandeling is bij het parket, een gesolliciteerd karakter; (f) het document betreffende de registratie als slachtoffer bevat geen naam of klacht; (g) de klacht die door verzoeker zou zijn neergelegd bevat een opmerkelijke inhoud en is in strijd met het relaas; (h) de drie audiofragmenten zijn evenmin bewijskrachtig; (i) de interviewcorrecties die aan het CGVS werden overgemaakt zijn niet van die aard om de bovenstaande appreciatie te kunnen ombuigen;

(xi) wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekster, merkt het CGVS op dat voor de beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te worden gericht aan de minister of zijn gevolmachtigde;

(x) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerkingen

3.3.4.1. Bijzondere procedurele noden

Wat betreft de bijzondere procedurele noden ten aanzien van verzoekster, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u gezondheidsklachten heeft. Deze problematiek, waarvoor u in behandeling bent en een ingreep dient te ondergaan, maakt ook dat u vaak naar het toilet moet. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, gaf het CGVS u de kans het onderhoud op eender welk moment te onderbreken voor een toiletbezoek, een mogelijkheid waarvan u één keer gebruik maakte (CGVS, p.8). Verder is het gehoor in goede omstandigheden verlopen. U gaf aan in staat te zijn het persoonlijk onderhoud aan te vatten (CGVS, p.2) en tijdens de verklaringen die u daarna aflegde gaf u op geen enkel moment aan dat uw medische klachten uw deelname aan de procedure verder bemoeilijkten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift worden deze motieven ongemoeid gelaten zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Colombia voor hun eigen leven omwille van de problemen met de Clan del Golfo. Verzoeker zou hebben gewerkt in een gemeentenzaal voor G. O. R., die bekend stond voor het sociaal werk in zijn gemeenschap. Verzoekende partijen zouden tijdens een viering voor de Kerst getuige zijn geweest van de moord op G. O. R. die door de Clan del Golfo zou zijn uitgevoerd waarna verzoekende partijen met de dood zouden zijn bedreigd indien zij hierover zouden getuigen.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat de verklaringen van verzoekers over de duur van hun verblijf in San Perucho, toen G.O.R. daar op 23 december 2021 werd vermoord, tegenstrijdig zijn (verzoeker zegt dat hij daar twee maanden werkte, namelijk in november en december 2021 en dat verzoekster heel de tijd bij hem was (CGVS verzoeker, p. 6), verzoekster zegt dat verzoeker daar enkel werkte in december en dat zij zelf slechts negen dagen bij hem heeft doorgebracht (CGVS verzoekster, p. 5)). De Raad acht deze tegenstrijdigheden zodanig essentieel en meent dat deze tegenstrijdige verklaringen op zich reeds afbreuk doen aan het verblijf van verzoekers in San Perucho, en daarmee ook aan heel hun relaas. Verzoekers gaan in het verzoekschrift niet in op dit motief, zodat zij deze ernstige aantasting van hun geloofwaardigheid volledig ongemoeid laten.

3.3.5.4. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoeker, ondanks het feit dat zijn opdrachtgever van de renovatiewerken een belangrijk persoon is voor sociale werken in de gemeenschap, geen kennis heeft over hem. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“U beweert voorts dat u gedurende twee maanden de gemeentenzaal diende te renoveren, meer bepaald was u verantwoordelijk voor de elektriciteitsinstallatie in deze zaal. U zegt dat deze als de zaal van G. (...) O. (...) R. (...) kon worden beschouwd. U noemt San Perucho ook “zijn gehucht, gemeente” (CGVS, p.10). Hoewel u enkele maanden renovatiewerken uitvoerde in de zaal die van groot belang bleek voor het sociaal werk van deze man, blijkt u nauwelijks iets over deze G. (...) O. (...) te weten. U zegt dat hij de gemeenschap hielp, al lijkt u niet goed te weten hoe hij dat deed. U verklaart dat hij zich inzette voor wegenwerken en hij streefde naar een betere kwaliteit van de wegen (CGVS, p.10). Als het CGVS opmerkt dat dit wellicht niet is waarom hij werd vermoord, stelt u dat hij ook corruptiezaken aan het licht bracht (CGVS, p.10). Echter weet u daar niets over (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat u twee maanden in “zijn zaal” zou hebben gewerkt, maar niet meer zou weten over het sociaal leiderschap van G. (...) O. (...) . Als het CGVS u voorts vraagt of er in de periode dat u daar was bepaalde gemeenschapsactiviteiten werden georganiseerd, antwoordt u dat u zich dat niet kan herinneren (CGVS, p.12), namen van andere personen die bij dit sociaal werk betrokken waren zijn u al eveneens volledig onbekend (CGVS, p.10). U argumenteert dat u geen contact had met die mensen, ook met G. (...) O. (...) zelf had u nooit een gesprek (CGVS, p.10). Dat u twee maanden in deze zaal zou hebben gewerkt maar nooit zou hebben gecommuniceerd met zij die deze gebruikten voor hun gemeenschapswerk, is toch wel zeer merkwaardig. Dit doet opnieuw ten zeerste twijfelen aan uw zagezegde verblijf in San Perucho.”

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat het niet onlogisch is dat verzoekende partijen weinig persoonlijke informatie hadden over G. O. R. omdat verzoeker er zelf geen rechtsreeks contact mee zou hebben gehad

en hij via zijn overste alle instructies kreeg betreffende de renovaties van de zaal. Verzoekende partijen verwijzen naar de verklaringen van verzoeker in dit verband.

De Raad wijst er op dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de motieven over deze verklaringen. Verder mag van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te bekomen over datgene dat de aanleiding was van zijn vlucht uit het land van herkomst aangezien het van primordiaal belang is om de door verzoekende partijen geschetste vrees in te schatten. Het is voorts verre van aannemelijk dat er geen concrete details kon worden (na)verteld nu deze elementen via nieuwsartikelen werden besproken. De desinteresse in dat verband is dan ook van aard de ernst van de voorgehouden problemen dermate te relativeren dat ze tot ongeloofwaardig moeten worden herleid.

3.3.5.5.. De commissaris-generaal stelt verder dat de verklaringen van verzoekende partijen aangaande het incident op 23 december 2021 bijzonder vaag zijn. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd wat volgt:

"Jullie verklaringen over het incident op 23 december 2021 blijken bovendien bijzonder vaag. Gevraagd hoeveel personen van de Clan del Golfo de zaal binnenvielen, zegt u dat niet te weten. Ook als u gevraagd wordt naar een schatting van het aantal personen kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.9). De informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, geeft aan dat de Colombiaanse autoriteiten uitgaan van vier daders. Het is opmerkelijk dat u niet eens de berichtgeving hierover lijkt te hebben opgevolgd. Uit de info blijkt voorts dat de aanslag omstreeks 19u20 gebeurde. U kan maar moeilijk inschatten rond welk uur de bijeenkomst werd verstoord en G. (...) O. (...) werd neergeschoten: u meent dat dit tussen acht en tien uur 's avonds gebeurde (CGVS, p.9), wat toch wel zeer vaag (en onjuist) is. Uw verklaringen over wat er zich later die avond zou hebben afgespeeld, overtuigen evenmin. U stelt dat de politie ter plaatse kwam maar meent dat er op dat moment geen getuigen werden verhoord (CGVS, p.11). Dat de politie geen van de talrijke aanwezigen zou vragen wat er gebeurd was, is niet geloofwaardig. Of de politie die getuigen later wél heeft ondervraagd, is u overigens niet bekend: "Ik vermoed van wel. Lokale mensen van daar. Ik neem aan dat die verklaringen hebben afg e l e g d" (CGVS, p.12). Ook op de vraag of de autoriteiten na de moord een grondig onderzoek voerden in San Perucho, antwoordt u slechts: "Ik vermoed van wel" (CGVS, p.13). Dat u dit niet verder heeft opgevolgd, ook niet via uw contacten in San Perucho (zoals de familie van uw werkgever in wiens huis u verbleef), doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoekende partijen menen dat verweerder onredelijke verwachtingen heeft wat betreft de gebeurtenis die vooral gekenmerkt werd door verrassing, chaos, stress en vrees en daarom niet alle informatie duidelijk kon worden weergegeven. Hieraan voegen ze toe dat ze het verloop wel zouden hebben gekend indien ze nieuwsartikelen zouden hebben geconsulteerd, zodat het niet kennen van zulke details juist wijst op hun geloofwaardigheid.

De Raad herhaalt dat verzoekende partijen volharden in hun eerdere afgelegde verklaringen en zelfs na het incident bij hun aankomst in België geen moeite hebben gedaan om zich verder te informeren over dit incident dat de reden van hun vlucht is en waarover blijkbaar nieuwsartikelen terug te vinden zijn, wat onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Het betoog in dit verband kan aldus de appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift verwijzen naar de *Eligibility Guidelines* van het UNHCR en de EUAA "*Colombia Country Focus*" van december 2022 aangaande het feit dat getuigen die deelnemen aan onderzoeken van de autoriteiten worden bedreigd, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoekende partijen *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Daarbij mag van hen worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non in casu*.

3.3.5.6. Voorts valt in de bestreden beslissing terecht het volgende te lezen:

"Of de bende ook andere getuigen van de moord viseerde, is overigens opnieuw een vraag waar u geen antwoord op heeft (CGVS, p.13). Dit verwondert ten eerste. Een eenvoudige vraag gericht aan uw vriend Carlos of aan eender wie u leerde kennen in San Perucho zou dit duidelijk hebben gemaakt. Dat u weliswaar na de moord nog contact zou hebben gehad met Carlos maar "daarover" niet heeft gesproken (CGVS, p.13), valt niet uit te leggen. U heeft bovendien zelf niet het minste idee waarom u en uw partner, al dan niet als enige getuigen van de moord, in deze geviséerd werden: "Ikzelf weet ook niet waarom die heren me hebben meegesleurd in die zaak. Ik weet niet waarom ik erbij betrokken geraakte, waarom ze mijn leven ten gronde hebben gericht", is wat u daar over zegt (CGVS, p.13)."

In het verzoekschrift gaan verzoekende partijen in op het feit dat er geen inspanningen werden geleverd om meer te weten over bedreigingen naar anderen toe om zichzelf niet in gevaar te brengen. Ze wilden immers buiten de aandacht van de Clan del Golfo blijven, wat volgens hen betekent dat ze niet actief op zoek konden gaan naar informatie over het lot van anderen.

Van verzoekende partijen die niet meer in Colombia verblijven en beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroepen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij minstens inspanningen zouden doen meer te weten te komen betreffende de reden waarom zij als enige getuigen werden geïdendeerd en of er aldus andere getuigen werden bedreigd. Verzoekende partijen konden eventueel hiernaar informeren via familieleden of via hun advocaat. Verzoekende partijen hebben immers verklaard dat hun advocaat de zaak verder opvolgt en hun belangen behartigt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 5). Dergelijke houding ondermijnt verder de ingeroepen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Colombia.

3.3.5.7. Verder considereert de commissaris-generaal pertinent het volgende:

“Ook al merkwaardig is dat jullie uiteenlopende verklaringen afleggen over de duur van jullie verblijf in Chiriguana, de plaats waar jullie zouden hebben gewoond alvorens Colombia te verlaten. Hoewel u bij de DVZ enkele keren liet noteren dat jullie van Paipa naar Chiriguana verhuisden en daar nog twee maanden woonden (verklaring DVZ, vraag 10, vragenlijst, vraag 3.5), wenst u dit bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS te corrigeren: u zou niet twee maanden maar slechts vijf dagen in Chiriguana zijn geweest. Dat u zich vergiste omdat u “de kluts kwijt” was (CGVS, p.2), kan niet echt overtuigen. Ook uw vrouw was onduidelijk over de duur van jullie verblijf in Chiriguana: bij de DVZ zei ze dat jullie er “ongeveer twintig dagen” waren (verklaring DVZ partner, vraag 10), nu heeft ze het over “enkele dagen” (CGVS, partner, p.3). Dat jullie schattingen variëren van enkele dagen tot twee maanden, doet opnieuw vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie relaas. Mochten jullie daadwerkelijk in angst hebben geleefd in die periode, dan zouden er wellicht geen dusdanige misvattingen bestaan over de duur van jullie verblijf in Chiriguana.”

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de talrijke verhuizingen een bijkomende aanwijzing zijn van het feit dat zij weldegelijk worden geïdendeerd.

Met dergelijke argumentatie slagen verzoekende partijen er echter niet in de stelling van de verwerende partij te weerleggen. Door louter te volharden in dit onwaarschijnlijk verloop van de gebeurtenissen, werpen verzoekende partijen geen ander licht op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hen geschetste context.

3.3.5.8. Aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen kan omwille bovenstaande pertinente redenen aldus geen geloof worden gehecht. Het betoog van verzoekende partijen dat ze vervolgingen vrezen omwille van hun politieke overtuiging kan niet worden gevolgd nu verzoekende partijen slechts verwijzen naar algemene informatie (UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers*” van september 2015) zonder op hen *in concreto* te betrekken. Dit is onvoldoende om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, *quod non in casu*.

3.3.5.9. Voor het overige volharden verzoekende partijen in hun uiteengezette vluchtmotieven en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoekende partijen dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen kunnen ontkrachten.

3.3.5.10. Verzoekende partijen laten de volgende motieven van de bestreden beslissingen – die onder punt 3.3.3. worden opgesomd – ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: (i) verzoeker heeft naar aanleiding van tegenstrijdige verklaringen met verzoekster niet aannemelijk kunnen maken dat hij in San Perucho verbleef op het moment dat G. O. R. op 23 december 2021 werd vermoord; (iv) het blijft onduidelijk waarom zowel de politie als de Clan del Golfo zouden hebben gemeend dat verzoekende partijen belangrijke getuigen zouden kunnen zijn; (v) het is ongeloofwaardig dat de moordenaars van G. O. R. zouden hebben gevreesd dat verzoeker tegen hen zou getuigen gezien de koelbloedigheid en het professionalisme waarmee de aanval zou zijn gebeurd en aldus niet kan worden ingezien waarom men zoveel zou investeren in het verhinderen van mogelijke getuigenissen. Bovendien waren er veel mensen aanwezig en is het niet geloofwaardig dat de clan de identiteit van alle mensen zou kennen, volgen of laat staan bedreigen; (vii) het is merkwaardig dat verzoeker dagelijks zou zijn bedreigd en gevraagd niet te getuigen nu hij reeds bij zijn eerste contact met de politie geen verklaring wilde afleggen; (ix) verzoekende partijen leken allerminst gehaast om het land te verlaten nu de eerste bedreigingen rond de jaarwisseling zouden dateren en zij pas in augustus 2022 het vliegtuig namen naar België; (xi) wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoekster, merkt het CGVS op dat voor de beoordeling van medische

elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te worden gericht aan de minister of zijn gevolmachtigde.

Waar verzoekers menen dat deze overige motieven over tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de kern van hun relaas en onvoldoende zijn om te kunnen besluiten tot de ongelooftwaardheid ervan, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissingen in hun geheel moeten worden gelezen en wijst hij erop dat enkele van deze motieven wel degelijk doorslaggevend zijn, zoals uiteengezet onder punt 3.3.5.3.

3.3.5.11. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president G. (...) Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia.veiligheidssituatie20231120.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202212EUAACOIReportColombiaCountryfocus.pdf> blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van de verzoekende partijen, met name in het departement Antioquia, sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET